

NANA KLEIN

Zlata
KREDITKA

*Podľa
skutočnej
udalosti*

MARENČIN PT

Ivana Klein
ZLATÁ KREDITKA

MARENČIN PT

© Ivana Klein, 2012
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2012
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Mikina Dimunová, 2012
Design © Marta Blehová, 2012
Jazyková úprava Dana Brežňanová
306. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-148-5 (brož.)
ISBN 978-80-8114-272-7 (ePub)

PREDHOVOR

Môj príbeh je o hľadaní lásky a šťastia. Myslím, že každá z nás túži najst' Pána Božského a svoje miesto pod slnkom. Nieкто nájde svoju polovičku hneď, inému to trvá dlhšie. Verím, že pre každého človeka tu nieкто je. Často si myslíme, že sme šťastní. Nechávame sa unášať pocitom falošnej spokojnosti. Vidíme len pozlátku, nie jadro veci. Musíme zdolať veľa prekážok, kým dôjdeme k vytúženému cieľu.

V tomto príbehu sa budem volať Lila. Niežeby sa mi moje vlastné meno

nepáčilo, ale... píšem podľa mňa o príliš osobných veciach. A Lila sa mi páči. Je to pekné meno. Keby som nemala to svoje, chcela by som sa volať práve Lila. Teraz mi dovoľte, aby som vám rozpovedala svoj príbeh.

1

Líham si do postele a očkom hodím po budíku. Sú tri hodiny ráno, konečne som v posteli. Práve sa dopúšťam ťažkého hriechu, idem spať neodlíčená. Ale teraz mi je to jedno. V hlave mi hučí, nemala som vypiť tolko šampanského. Nevadí, kamarátka má tridsiatku len raz. Vždy sa nájde nejaká dobrá výhovorka. Rýchlo zapijem aspirín a šup do postele.

Cír්ර්ර. Budí ma príšerný zvuk. Preboha, kto mi volá tak neskoro v noci?

„Áno?“ vypadne zo mňa.

„Lila, konečne, kde si?“ ozve sa na druhej strane.

„Kde by som asi bola?!“ odvrknem.
„Vieš, koľko je hodín?!“

Moja staršia sestra Magda. Úžasné. Načo mi volá? Nikdy som jej nechýbala. Vždy dokonalá, vzdelaná Magduška. Pokojne by mohla dostať titul „Matka a manželka roka“.

„Čo chceš?“ osopím sa na ňu.

„Li... li... Lila... Marek... on...“ Magda plačlivo hľadá slová.

„Čo je s Markom?!“ vykriknem vystrašene. Prudko sa posadím a cítim, ako sa mi zrýchľuje tep.

„Marek, hajzel jeden, má inú, podviedol ma!“ hystericky kričí do telefónu.

Že by ju Marek podviedol? Nezdá sa mi. Vždy pôsobili ako šťastný pár.

„Magdi, upokoj sa, ráno o tom podebatujeme. Určite to nie je tak, ako si

myslíš. Veď tvoj Marek žije len pre rodinu, má vás rád a...“

„Sklapni!“ preruší ma Magda. „Má nejakú ženskú. Videla som ich, chápeš, na vlastné oči som ich videla. Jeho a tú jeho hnusnú umelinu peroxidovú...“

„Sestrička, je neskoro, v hlave mi hučí siréna, idem spať. Zajtra sa ti ozvem, preberieme to...“ preruším ju a vypínam mobil. Chce sa mi spať, srdce mi stále rýchlo bije a moja sestra... ona to prežije... veď vždy bola pani dokonalá.

„Ešte raz a pomaly,“ odchlipnem si z extra silného presa. Slniečko mi príjemne zohrieva chrbát a ja počúvam o trápení svojej sestry. Aj keď doteraz sme sa veľmi nevidali, má problém a je mojou povinnosťou jej pomôcť. Počas Magdinho rozprávania sledujem jej tvár. Kedysi bývala pekná, ale časom sa jej krása niekam stratila. Hoci má len

tridsaťdva, vyzerá staršie. Slzy lemujú jej utrápenú tvár. Koľko má už vrások... ani som si to doteraz nevšimla. Náhle ma z mojich úvah vytrhne jej zvýšený, traslavý hlas. Rozpráva o Markovi, o tom, akí bývali šťastní. Striedavo plače a hovorí o svojom stroskotanom manželstve. Som prekvapená, dozvedám sa, že jej vzťah s Markom nebol vôbec taký ideálny, ako sa na prvý pohľad zdalo.

Marek stále pracoval, Magda zostala po skončení právnickej školy doma, starala sa o domácnosť a ich dcéru Magdušku. Časom sa úplne odcudzili, hoci ona sa snažila. Pre svojich blízkych vytvárala idylické prostredie a myslela si, že to stačí. Nestačilo. Marek žil len pre kariéru. Že má inú, zistila, až keď si prečítala nevymazané esemesky v zložke odoslané správy. Marek, šikovný inžinier, zabudol na takú maličkosť, ktorá ho prezradila.

„Neskoré príchody domov, schovávanie mobilu či neznáma ženská vôňa na jeho košeli... to ti nebolo divné?“ spýtam sa začudovane utrápenej sestry.

„Neviem...“ habká, „bolo to čudné, ale ja ho tak veľmi milujem. Prečo to urobil, prečo len mi to urobil?!“

Rozpráva a ja sa postupne zamýšľam, aké sme rozdielne. Vždy som bola iná ako moja sestra. Nielen výzorom, ale aj povahou. Podala som sa na otca. Trápiť ma to, nejednu noc som kvôli nemu prebdela. Nenávidela som ho, a preto som nenávidela aj našu podobu.

„V твоjich tmavých očkách horia nezbedné plamienky, ty čertica,“ zvykol sa smiať otec. S tmavými očami mi dokonale kontrastovali plavé vlasy. Presne ako jemu. „Lila, si celý otec, pozri sa na svoju sestru, ste úplne rozdielne,“ hovorievala mama. Áno, moja dokonalá sestrička, vyštudovaná práv-

nička, vydatá. Presne, ako sa to má. A ja, čierna ovca rodiny. Zdrhla som z vysokej. Kvôli škole som sa s mamou stále hádavala. Chcela, aby som študovala, najlepšie právo. No mne učaroval celkom iný svet. V osemnástich som odišla do zahraničia a živila som sa modelingom. „Treba mať poriadne zamestnanie,“ často mi opakovala mama. Ale mňa škola nebavila. Nevedela som si predstaviť ten stereotyp, vyštudovať, vydať sa, napísať s deťmi úlohy a navariť rodinke teplú večeru. Pri tejto predstave ma vždy striaslo. Snívala som o kariére a čakala na úspech. Tento postoj sa mame nepáčil. „Čo na to povedia ľudia, nemáš vysokú, poriadnu prácu,“ napomínala ma. Otec ma vždy vedel pochopiť, bola som jeho dievčatkou, až do chvíle, kým nás neopustil. Vykašľal sa na „svoje dievčatá“, ako nám hovorieval. Kvôli inej. Odvte-

dy som ho nevidela. A nechcem o ňom už nič počuť.

Teraz tu sedím na terase a počúvam Magdin príbeh. Vracajú sa mi spomienky na otca a na môjho bývalého. Oboch som veľmi ľúbila a obaja mi veľmi ublížili. Bolí to. Spod slnečných okuliarov sa mi hrnú slzy. Magdina bolesť mi pripomína tú moju. „Magdi, som s tebou,“ vravím sestre a chytím ju za ruku. Snažím sa uveriť vlastným slovám. Priepasť medzi nami je dosť veľká a ja neviem, či sa dá prekonať.

2

Ponáhľam sa do práce, bežím na zastávku. Na vysokých opätkoch sa však uteká ťažko. Do autobusu nastupujú ľudia, posledná je mamička s roztomilým dievčatkom. Snažím sa zrýchliť. Musím to stihnúť, nesmiem meškať. Neskoré príchody sa netolerujú. Dievčatko odrazu spustí krik, začne plakať. „Nejdem do toho busú, néééjdem!“ kričí z plného hrdla. Jej matka sa tvári rozpačito, vidno, že má tiež naponáhlo. „Miláčik môj, rýchlo nastúp, ujo šofér

na nás čaká,“ upokojuje plačúce dievča. „Už som ti povedala, néééjdem!“ protestuje dieťa.

„Pod', srdiečko, mamička sa ponáhľa,“ chlácholí ju matka, „keď nastúpiš, kúpim ti novú barbinu.“

Vidno, že tieto slová na dievča zaberajú. Upokojuje sa a nastupuje. Šofér je už nervózny. Mňa, naopak, výstup drzého decka zachránil. V pohode stíham bus, ibaže tá malá sa mi už nezdá taká milá.

V práci mi ešte dlho vrta v hlave drzé správanie dievčaťa. Nechápem konanie jeho matky. Rozosmejem sa pri predstave, že by som si ja niečo podobné dovolila k mojej mame. Nebola by žiadna bábika, iba jedno silné zaucho. Mama nás vychovávala prísne, a odkedy odišiel otec, bola ešte prísnejšia. Chcela, aby sme si život zariadili lepšie ako ona. Vysokú školu prerušila, musela. Bola tehotná s Magdou. Študovať sa

viac nevrátila. Po siedmich rokoch som prišla na svet ja. Z mamy sa stala žienka domáca. Bolo to pre ňu ťažké, viem, že chcela doštudovať a robiť kariéru. Nemala na to však dostatok odvahy. Plne sa podriaďovala otcovi. On dobre zarábala, nechcel, aby mama pracovala. Chcel ju mať doma. Všetko klapalo, boli sme šťastná rodinka. Na prvý pohľad. Keď som bola pubertiačka, otec odišiel. Bohviekam. Viac sa o nás nezaujímal. Mame sa zrútil svet, hoci si to nikdy nepriznala. V tom období sa hrala na silnú. Mala to s nami ťažké, vychovávala nás sama, boli časy, keď musela mať dve práce, aby nás uživila. Nikdy som si to nechcela pripustiť, ale zobralo to aj mňa. A veľmi. Zrútili sa mi všetky ideály. Situáciu som nezvládala, to bol hlavný dôvod, prečo som odišla do zahraničia. Bola som zbabelá? Mala som zostať pri mame a sestre? Nevieam.

Často ma prenasledujú podobné myšlienky. Viem len, že sestra sa ponorila do štúdia a mama do práce. Rodina mi chýbala. Jedine moja Miriam zostala pri mne. Srdce mi však krvácalo a ja som musela zdrhnúť.

Dnes mi v práci ide čas dosť pomaly. Možno aj preto sa dostala k slovu minulosť. Ale už dosť, nechcem na to myslieť!

Sedíme tri v malom kancli. Ja, o dva roky staršia kolegyňa Klára a Darina. Darine hovorievame aj „alte Hexe“, toto oslovenie mám ešte zo starej nemeckej knihy, znamená stará striga. Nie je od nás oveľa staršia, ale svojím výzorom a hlavne konfliktným správaním si vyslúžila túto nelichotivú prezývku. Vo firme pracuje najdlhšie a myslí si, že zhltna všetku múdrosť sveta.

„Dievčatá, to musíte takto robiť, dajte si odo mňa poradiť.“ Táto veta je jej